

der ikke være Tvivl som, at den overveielende Deel af Rigsdagens Medlemmer er gjennemtrængt af den dybe Overbeviisning om den nu værende ubestemte og halvt lammede Tilstands hele Uhyggelighed, og at der derfor heller ikke kan være mindste Tvivl om, at det maatte være ganske overordentlige Grunde, der skulde kunne bevæge den Rigsdag, der til sidst fik Sagen til Afgjørelse, til at foretrække en Forlængelse af denne uhyggelige Tilstand i en ubestemt og ubestemmelig Fremtid, fremfor at bidrage alt Sit til at fuldføre det Bærk, hvortil til den Tid var forberedt det Fornødne saavel fra Regjeringens som de tidligere Rigsdages Side.

Ordføreren: Jeg maa i alt Væsentligt slutte mig til, hvad den ærede sidste Taler har sagt om vore Forhold og om Rigsdagens Forhold til Regjeringen, og jeg maa tilføie, at, dersom der nogenstunde er viist, at der ikke handles med Mistillid fra Rigsdagens Side, saa er det viist i de Forslag, som her forelægges fra den. Jeg tør paastaae, at den kommende Tid vil høiligt forundre sig over, at dette ikke bliver anerkjendt af Regjeringen, og at denne Ikkeanerkjendelse virker i en meget væsentlig Grad paa Regjeringens Optraeden. Vi have handlet uden at spørge, om vi have Tillid eller ikke, vi have betragtet Regjeringen som en nødvendig Repræsentant for de vanskelige Forhold, hvori vi befinde os, uden at spørge, om den var Kjød af vort Kjød og Blod af vort Blod. Saaledes ligger Forhandlingen for, og vi vente, at Regjeringen gjør det Samme fra sin Side, at den ogsaa viser os Tillid, uden at spørge, om vi ere blevne til paa en Maade, som tilfredsstiller den mere eller mindre. Den holde sig til vore Handlinger i en lang Række af meget vanskelige Forhandlinger, og den vil da erkjende, at den tryk kan bygge paa Rigsdagen og navnlig paa Bælgerne, der paa en saa afgjørende Maade have sluttet sig til en Regjering, der ikke havde mere Anledning til at vente Tillid, end den nærværende har det, i meget vigtige og vanskelige Spørgsmaal.

Efterat jeg har udtalt dette, skal jeg skride til det, som var mit egentlige Formaal, da jeg reiste mig, nemlig at vise, i hvilket nøie Forhold det Forslag, som nys blev omtalt,

staaer til det ene af Fleertallets Forslag. Det er ganske rigtigt, som den ærede Forslagsstiller har sagt, at det fremstiller det samme Princip, som indeholdes i et af Udvalgets Alternativer, nemlig det andet Alternativ. Der er det ogsaa forudsat, at den nugældende Grundlov ikke skal træde ud af Virksomhed, førend Rigsdagen har havt Anledning til at kjende Fællesforsatningen og saa tager sin Beslutning, da skal Forandringen indtræde. Den hele Forskjellighed imellem dette Forslag af Udvalget og det nu omhandlede Forandlingsforslag ligger deri, at de ærede Forslagsstillere, der høre til den 3die Minoritet, fordrer Fællesforsatningen paa et tidligere Standpunct. Ved det andet Alternativ har Udvalget tænkt sig Muligheden af, at Regjeringen endnu ikke ved den sidste Forhandling om Grundloven skulde føle sig istand til at forelægge Fællesforsatningen, at der endnu kunde være Omstændigheder, som gjorde det umuligt. Man har altsaa tænkt sig Grundloven, saaledes som den nu foreligger, afstemt og antaget, og Loven forberedt for den kommende Tid, den Tid, Regjeringen maatte finde passende, og, naar Regjeringen da forelagde Fællesforsatningen i Forsamlingen, saa havde Forsamlingen at stemme over, om Kongeriget Danmarks Grundlov skulde gjælde i den nye Stikelse eller ikke. Det Forslag derimod, der foreligger, kræver, at før end man sidste Gang kom til at beslutte, om Grundloven skulde lide den Forandring, hvormed her er Spørgsmaal, skal Fællesforsatningen være kjendt. Det Sidste er unegteligt mere betryggende for Rigsdagen og for hele Folket. Naar det vinder Regjeringens Bifald, saa er det min Døertydning — jeg kan dog ikke vide, hvad Udvalget senere vil stemme for, — at der deri ligger en større Sikkerhed end i det af Udvalget foreslaaede andet Alternativ; men derimod er der, som jeg har paaviist, en større Vanskelighed igjen derved, at, dersom Regjeringen i de omhandlede Dieblif endnu ikke anser Forholdene for modne til at kunne forelægge Fællesforsatningen, saa standser den hele constitutionelle Udvikling, som engang var begyndt, eller den udskydes idetmindste paa længere Tid. Hvilken Afstemning man end her kommer til ved 2den Bes